

עפ"ת 22397/04/16 - אדר דורית בנחמו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 22397-04-16 בן חמו אדר דורית נ' מדינת ישראל
19 מאי 2016

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערערת
אדר דורית בנחמו
על-ידי ב"כ עו"ד גולני
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד זנה אווקה

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערערת הוגש כתב אישום, על-פיו, ביום 26.11.11 בסמוך לשעה 03:45 ברח' החשמל בת"א, נהגה כשהיא שיכורה.

על-פי כתב האישום, השכרות נלמדה מחמת סירובה של המערערת ליתן דגימת אוויר נשוף.

המערערת הכחישה את המיוחס לה בבית משפט קמא והדין התנהל לפני כב' השופט א. זרזבסקי. לתביעה העידו השוטרים אשר היו מעורבים ברישום הדו"ח ובאירוע נשוא כתב האישום. המערערת העידה כעדת הגנה לעצמה וכן העידה את ד"ר מאיר בבייב, רופא מתמחה מבית החולים "תל השומר" כעד מומחה.

בית משפט קמא, לאחר שמיעת הראיות והסיכומים, זיכה את המערערת מכתב האישום כפי שהוגש, אך הרשיע אותה, כפי שרשאי היה לעשות, בעבירות בהן הואשמו על סמך ראיות אחרות והוכחת שכרות, אותן ראיות הן בדיקת נשיפון שלא צלחה, הודאתה בשתייה של שתי בירות וכישלונה בבדיקת המאפיינים. משהורשעה בית משפט קמא גזר את דינה לעונשים שונים, בהם פסילה בפועל למשך שנתיים ועוד.

הערעור הוא על הכרעת הדין.

המדינה סבורה שבית משפט קמא בהכרעת דינו פסק נכון על-פי ההלכה הנוהגת כפי שאושרה על-ידי בית המשפט העליון.

ההלכה היא, אכן, ראה למשל ע"פ 8002/13, מוחמד בדארנה נ' מדינת ישראל (21.05.15), שלא בנקל תתערב

ערכאת הערעור בקביעות עובדה ובפרט כאשר אלה נוגעות לממצאי מהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה המבררת בשל יתרונה של האחרונה והתרשמותה הישירה ובלתי-האמצעית עם העדים ממסכת הראיות בשלמותה, אם כי באותו פס"ד הוצבע על ארבעת החריגים לכלל זה. מותר לערכאת הערעור, משיקולים של היגון, למשל, להתערב באותן קביעות עובדה המבוססות על ממצאי מהימנות.

הנני סובר שבמקרה זה מתעורר בכל זאת ספק סביר, גם בהרשעתה של המערערת ובהרשעתה החלופית.

צדק בית משפט קמא, על-פי השקפתי, בזכותו אותה מהעבירה בשל הסירוב לבדיקת הינשוף בשל מצבה הרפואי המוכח והראיות שבו בפני בית משפט קמא אשר טענה אותן מיד בשטח, שיש לה קשיי נשימה קשים, ולכן איננה יכולה לשתף פעולה עם מכשיר הינשוף. בשל אותם קשיים גם לא הצליחה בדיקה במכשיר הנשיפון, ראה למשל **ת/1**, סעיף 5 ל-**ת/10**.

קביעת בית משפט קמא בהכרעת דינו כי נכשלה במכשיר זה, הייתה שגויה.

באשר לבדיקת המאפיינים, על-פי **ת/10** אכן כשלה בו, אך כאשר מקרבים זכוכית מגדלת אל נסיבות עריכת אותה בדיקה, מתברר שלמשל מבחן העמידה שבו נכשלה כישלון טוטאלי, התנדנדה ונזקקה לתמיכה, נמשך ארבע שניות בלבד, לאחר שהמערערת לא רצתה לעשות אותו וטענה שהיא עם בעיות רפואיות. ובאשר להליכה על קו, כפי שמופיע בסעיף 7' ל-**ת/10**, נכשלה כאשר באותו מצב רפואי כאשר היא נועלת מגפיים שלא הסירה אותם. באשר למבחן הבאת האצבע לאף, לא כשלה בו. באשר להודאתה בשתייה, אכן היא הודתה כך, אך במה שהודתה ששתתה. על-פי הראיות שבתיק הודתה ששתתה "**2 1/2 בירה**" דבר שאיננו מובן ואיננו מצביע על מידה שאפשר לייחס לה ביטחון.

נכון שהשוטר התרשם שיש ריח אלכוהול קל מפיה, אך באותה מידה הוא גם כתב שהיא מגיבה לעניין ומסודרת, והתרשמותו הכללית הייתה שהיא נתונה להשפעת אלכוהול במידה בינונית.

המערערת טענה מידית לפני השוטרים שהיא לא חשה בטוב, שהיא נוטלת תרופות אותן ציינה, ראה סעיף 3' ל-**ת/10**, וביקשה שוב ושוב שיערכו לה בדיקת דם.

בנסיבות מקרה זה, הנני סובר שקיים לפחות ספק סביר שמא ניתן להרשיע על סמך ראיות נסיבתיות, בעיקר מקום ובית משפט קמא מצא לנכון לקבל את גרסתה כפי שהוכחה על-ידי עד מומחה, שהיא הייתה במצב נשימתי קשה שהצדיק אי-הצלחה בבדיקת הינשוף. כלומר, אי-יכולת לנשוף אוויר מספיק. אותה אי-יכולת הייתה חשש שהשפיע גם על מבחני הביצוע בהם כשלה.

הנני סובר שבמקרה זה מחמת הספק הסביר ניתן להתערב בקביעות העובדה ולזכות מחמת הספק את המערערת בשל כך.

אוסף, שמבחינה משפטית, הכרעת דינו של בית משפט קמא היא ללא דופי, והסיבה וההתערבות במקרה זה היא החשש שגם בית משפט קמא היה שותף לו - שמצבה הבריאותי של המערערת הוא שהביא, בסופו של יום, למחשבה שהיא שיכורה.

מאליו מובן שתוצאות הכרעת הדין, כלומר, גזר הדין, על כל חלקיו - בטל.

ניתן והודע היום, י"א אייר התשע"ו,
19/05/2016, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד עלידינופרדויד